

Arrest

nr. 294 782 van 28 september 2023
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE VOORZITTER VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 8 juni 2023 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 15 mei 2023 waarbij een aanvraag om, met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd onontvankelijk wordt verklaard en van diens beslissing van dezelfde datum tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 13 juni 2023 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 17 augustus 2023 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 25 augustus 2023.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster diende op 9 november 2021 een aanvraag in om, met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.

1.2. Op 15 mei 2023 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie de beslissing waarbij verzoeksters aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard en de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

De beslissing waarbij verzoeksters aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard, die haar bij aangetekend schrijven van 23 mei 2023 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 09.11.2021 werd ingediend door :

[K.N.] [...]

nationaliteit: Marokko

[...]

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden:

Mevrouw verklaart sedert 2007 in België te verblijven. België zou het centrum van al haar belangen zijn geworden. Ze zou lokaal verankerd zijn geraakt door dit langdurig verblijf. Ze zou een affectieve relatie hebben met de heer [B.N.] die de Belgische nationaliteit heeft. Haar verklaarde partner zou haar willen tewerkstellen in zijn BVBA. Ze zou niet het geld, noch de middelen hebben om zich alleen naar Marokko te verplaatsen. Ze verklaart nooit in aanraking te zijn gekomen met het Belgische gerecht.

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Mevrouw haar verblijf werd door de Belgische autoriteiten enkel toegestaan in het kader van haar verzoek om internationale bescherming. Mevrouw diende in april 2008 een verzoek in om internationale bescherming. Dit verzoek werd afgewezen in oktober 2008. Mevrouw gaf geen gevolg aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Later diende mevrouw nog twee aanvragen art. 9bis in om op basis van humanitaire overwegingen gemachtigd te worden tot een verblijf in België. Beide verzoeken werden afgewezen met onontvankelijke beslissingen (in 2011 en 2014) en bevelen om het grondgebied te verlaten. Tussen 2015 en 2021 vinden we in haar administratieve dossier geen documenten meer terug, enkel verklaringen van mensen die haar beweren te kennen sedert meerdere jaren. De duur van haar verblijf in België en haar mogelijke integratie kunnen niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid. Deze elementen dient mevrouw voor te leggen aan de Belgische ambassade in Rabat. Mevrouw wordt niet verhinderd om terug te keren naar Marokko om via de Belgische ambassade vervolgens een visumprocedure op te starten. Mevrouw beweert niet over de financiële mogelijkheden te beschikken om terug te keren naar Marokko. Deze verklaring is niet aannemelijk en wordt niet aanvaard als buitengewone omstandigheid. Mevrouw betaalt maandelijks een huur van 708 euro en slaagt erin te overleven zonder geldige verblijfsdocumenten in België waar de levensduurte hoger ligt dan in Marokko. Bovendien verklaart ze een partner te hebben met een eigen bedrijf. Een gebrek aan financiële middelen is ongeloofwaardig. Bovendien kan mevrouw een beroep doen op onder meer de Internationale Organisatie voor Migratie voor financiële hulp. Mevrouw verklaart een affectieve relatie te hebben met de heer [B.N.] die haar zou tewerkstellen als de economische toestand het toelaat. Uit geen enkel element blijkt dat mevrouw omwille van een relatie met een Belg niet in staat zou zijn om een verblijfsprocedure op te starten vanuit haar land van herkomst via de Belgische ambassade. Ook omwille van tewerkstelling verloopt de procedure via de Belgische ambassade. Mevrouw toont met geen enkel element aan dat haar dat zou worden verhinderd, dat de procedure via de ambassade bijzonder moeilijk, zo niet onmogelijk zou zijn. Het is aan mevrouw om aan te tonen waarom ze geen procedure zou kunnen opstarten via de Belgische ambassade in Marokko, Rabat. Dat mevrouw nooit in aanraking is gekomen met het Belgische gerecht, is geen element die haar verhindert om terug te kunnen keren naar het herkomstland om via de Belgische vertegenwoordiging een verblijfsprocedure op te starten. Volgens informatie in haar administratief dossier heeft mevrouw nog een familiaal netwerk in Marokko. Mevrouw zou onder meer een dochter en een zoon hebben die in Marokko verblijven en waar ze dus eventueel tijdelijk op terug kan val[...].”

Dit is de eerste bestreden beslissing.

Het bevel om het grondgebied te verlaten, dat verzoekster ook bij aangetekend schrijven van 23 mei 2023 ter kennis werd gebracht, bevat de volgende motivering:

“mevrouw

Naam, voornaam: [K.N.]

[...]

nationaliteit: Marokko

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven binnen 30 dagen na de kennisgeving

REDEN VAN DE BESLISSING

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten

Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten mevrouw toont niet aan te beschikken over een geldig internationaal paspoort voorzien van een geldig visum

Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de Minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven, en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land (artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980)

Bij het nemen van dit bevel om het grondgebied te verlaten werd de situatie geëvalueerd. Deze evaluatie is gebaseerd op alle actueel in het dossier aanwezige elementen:

Het hoger belang van het kind mevrouw zou 2 kinderen in Marokko hebben geen kinderen in België.

Het gezins- en familieleven mevrouw beweert een affectieve relatie te hebben met een Belg. Buiten die verklaring beschikken we over geen elementen die effectief aantonen dat er sprake is van een duurzame relatie.

De gezondheidstoestand mevrouw heeft geen gezondheidsproblemen kenbaar gemaakt.

Derhalve zijn er geen elementen die problemen opleveren voor het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Indien u geen gevolg geeft aan dit bevel om het grondgebied te verlaten binnen de voorziene termijn, of indien dit bevel niet verlengd wordt op instructie van de Dienst Vreemdelingenzaken, kunnen de bevoegde politiediensten zich naar uw adres begeven. Zij zullen dan kunnen controleren en vaststellen of u daadwerkelijk vertrokken bent van zodra de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten of de verlenging ervan verstreken is. Indien u nog steeds op het adres verblijft, kan dit leiden tot overbrenging naar het politiecommissariaat en vasthouding met het oog op de verwijdering.”

Dit is de tweede bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoekster voert in een eerste middel, dat betrekking heeft op de eerste bestreden beslissing, de schending aan van de bepalingen van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van de beginselen van behoorlijk bestuur, meer specifiek van de zorgvuldigheidsplicht.

Haar betoog luidt als volgt:

“Deze wet schrijft voor dat de overheid op straffe van onwettigheid van de beslissing in de akte die de beslissing zelf bevat ook de motivering voor deze beslissing moet opnemen. Deze motivering moet niet enkel weergegeven worden doch daarenboven moet ze ook afdoende zijn, dit wil zeggen draagkrachtig en deugdelijk.

De staatssecretaris van Migratie- en asielbeleid heeft tevens de plicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te steunen op correcte feitenvinding. Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak.

Dat de aanvraag van verzoekster op 15.05.2023 onontvankelijk verklaard wordt omdat er volgens de Dienst Vreemdelingenzaken geen sprake is van buitengewone omstandigheden die verantwoorden dat verzoekster haar aanvraag in België heeft ingediend en niet via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of plaats van oponthoud in het buitenland.

Dat een buitengewone omstandigheid niet hetzelfde is als overmacht. Het betekent dat het onmogelijk of bijzonder moeilijk is voor de betrokkene om naar haar land van herkomst te gaan om daar de aanvraag in te dienen.

Dat er bovendien geen vereiste is dat de buitengewone omstandigheid voor de betrokkene "onvoorzienbaar" is. De buitengewone omstandigheden mogen zelfs deels het gevolg zijn van het gedrag van de betrokkene zelf, op voorwaarde dat deze zich gedraagt als een normaal zorgvuldig persoon die geen misbruik maakt door opzettelijk een situatie te creëren waardoor hij moeilijk kan gerepatriëerd worden.

Dat er in het geval van verzoekster wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden die haar verhinderen om naar Marokko terug te keren om aldaar de aanvraag te doen.

Dat verzoekster reeds sedert enige tijd in België verblijft en hier sedertdien een nieuw leven heeft opgebouwd en ook al een lange tijd een Belgische partner heeft. Dat de Dienst Vreemdelingenzaken stelt dat dit element niet in overweging genomen kan worden, daar de beoordeling hiervan dient te gebeuren in de gegrondheidsfase.

Dat de Dienst Vreemdelingenzaken er op deze manier echter aan voorbijgaat dat dit feit eveneens inhoudt dat verzoekster alhier zijn centrum van belangen heeft gevestigd in de zin van artikel 8 EVRM, wat maakt dat zij haar leven in België niet zomaar kan achterlaten om terug te keren naar een land waar zij geen enkele actuele band mee heeft. Verzoekster heeft in Marokko niet alleen haar huisvesting achtergelaten, zij heeft bovendien momenteel ook geen sociale banden meer in het land dat zij enige tijd geleden verliet. Verzoekster heeft geen enkele binding meer met haar land van herkomst. Verwerende partij kan er ook niet zomaar vanuit gaan dat indien er kennissen zouden zijn dat er heel die periode op gerekend kan worden.

Dat er dan ook moeilijk van verzoekster verwacht kan worden dat zij het leven dat zij hier sedert enige tijd heeft opgebouwd voor onbepaalde tijd in de steek zou laten om naar haar land van herkomst terug te keren.

Het feit dat verzoekster haar centrum van belangen dat zij hier sedert enige tijd heeft opgebouwd voor onbepaalde tijd zou moeten verlaten, zonder de garantie dat zij in haar land van herkomst ergens terecht kan voor de tijd die de procedure in beslag zal nemen, maakt dat het voor verzoekster bijzonder moeilijk is om haar aanvraag via de geijkte weg te doen. Dat de Raad van State trouwens eerder stelde dat het aan de Belgische Staat toekwam om overeenkomstig zijn verplichting tot motivering, de redenen aan te duiden waarom de door verzoekster ingeroepen elementen van integratie, niet zou kunnen worden geacht uitzonderlijke omstandigheden uit te maken die de indiening toelaten van een vordering in België. (R.v.St. nr. 131.652, 24 mei 2004, Rev.dr.étr. 2004, afl. 128, 221).

Dat er aldus in hoofde van verzoekster zeker sprake is van buitengewone omstandigheden die zijn toelaten om de aanvraag in België te doen.

De bestreden beslissing bevat geen voldoende motivering en komt tekort aan de zorgvuldigheidplicht die men mag verwachten in elk concreet geval.

'De beslissing die steunt op onjuiste of op juridisch onaanvaardbare motieven is met machtsoverschrijding genomen' (R.v.St. 04 maart 1960, Brinkhuysen, nr. 7681; R.v.St. 30 september 1960, Janssens, nr. 8094; R.v.St. 23 november 1965, stad Oostende, nr. 11.519) Krachtens de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen is het een substantiële vormvereiste dat motivering, en dan nog noodzakelijkerwijze een juiste en juridisch aanvaardbare motivering, gebeurt van de door de overheid genomen beslissingen.

Uit het voorgaande blijkt dat de bestreden beslissing niet juist of juridisch aanvaardbaar is en dat zij steunt op onjuiste, juridisch onaanvaardbare en onwettige motieven en dat zij derhalve niet behoorlijk naar recht gemotiveerd is.

De Raad van State eist dat de overheid tot haar voorstelling van de feiten (R.v.St. SPELEERS, nr. 21.037, 17 maart 1981) en tot de feitenvinding (R.v.St. VAN KOUTER, nr. 21.094, 17 april 1981) komt met inachtneming van de zorgvuldigheidsplicht.

Uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vloeit voort dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken (R.v.St., THIJS, nr. 24.651, 18 september 1984, R.W., 1984-85, 946; LAMBRECHTS, W. Geschillen van bestuur, 43)”

2.1.2.1. Er dient te worden opgemerkt dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “afdoende”, zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat in de eerste bestreden beslissing de determinerende motieven worden aangegeven op basis waarvan deze beslissing is genomen. Er wordt immers, met verwijzing naar artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, gemotiveerd dat de door verzoekster aangehaalde elementen geen aanleiding geven tot de vaststelling dat er buitengewone omstandigheden bestaan die toelaten te besluiten dat zij haar aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Er wordt tevens toegelicht waarom de door verzoekster aangebrachte gegevens niet worden weerhouden als buitengewone omstandigheden. Alle door verzoekster aangebrachte gegevens worden hierbij, één na één, op een overzichtelijke en individuele wijze besproken. Deze motivering is pertinent en draagkrachtig. Ze laat verzoekster toe om haar rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

Met haar betoog, waaruit blijkt dat zij niet akkoord gaat met verweerders argumentatie die is opgenomen in de eerste bestreden beslissing, toont verzoekster niet aan dat verweerder is tekortgekomen aan de formele motiveringsplicht. Het feit dat verzoekster in staat is de redenen die verweerder ertoe brachten de eerste bestreden beslissing te nemen weer te geven, toont net aan dat de voorziene overwegingen voldoende duidelijk zijn en haar in staat stellen te begrijpen waarom deze beslissing werd genomen.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in de bepalingen van de wet van 29 juli 1991, wordt niet aangetoond.

2.1.2.2. Wat betreft de aangevoerde schending van de zorgvuldigheidsplicht voorziet verzoekster in een theoretische uiteenzetting inzake de draagwijdte van deze verplichting. Zij lijkt te willen aangeven dat verweerder de bestreden beslissing niet kon nemen zonder haar eerst de kans te hebben gegeven om haar situatie toe te lichten en stukken over te leggen. Zij verliest hierbij schijnbaar uit het oog dat zij de mogelijkheid had om de inlichtingen en de documenten die zij dienstig achtte aan te brengen bij het indienen van haar aanvraag om machtiging tot verblijf en zij maakt niet aannemelijk dat verweerder enig dienstig gegeven dat zij hem ter kennis bracht over het hoofd zag bij het nemen van de eerste bestreden beslissing. Zij zet daarenboven ook niet uiteen welke relevante inlichtingen zij verweerder nog had kunnen verstrekken indien deze haar nog zou hebben uitgenodigd om bijkomende gegevens mee te delen. Zij licht weliswaar toe dat zij reeds lang in België verblijft en dat zij een Belgische partner heeft, waardoor, volgens haar, moet worden aangenomen dat zij het centrum van haar belangen in het Rijk heeft, doch uit de motivering van de eerste bestreden beslissing blijkt duidelijk dat verweerder deze gegevens in aanmerking nam. Verweerder heeft namelijk klaar en duidelijk gesteld dat de duur van verzoeksters verblijf in het Rijk en haar integratie haar niet verhinderen om een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen via de reguliere procedure en dat ook niet kan worden vastgesteld dat zij omwille van een relatie met een Belgische man niet in staat zou zijn om een verblijfsprocedure op te starten

vanuit haar land van herkomst. Waar verzoekster nog betoogt dat zij geen bindingen met Marokko meer heeft kan het volstaan op te merken dat verweerder heeft uiteengezet dat uit de documenten waarover hij beschikt kan worden afgeleid dat verzoekster nog een familiaal netwerk heeft in Marokko, waarop zij eventueel tijdelijk een beroep kan doen. Verweerder heeft hierbij gewezen op de aanwezigheid van verzoeksters zoon en dochter in Marokko. Het is ook niet kennelijk onredelijk om aan te nemen dat een moeder, in het raam van de familiale solidariteit, zal kunnen rekenen op opvang of ondersteuning door haar kinderen of andere verwanten. Er kan bijgevolg zelfs niet worden vastgesteld dat verzoekster enig belang heeft bij haar kritiek dat haar niet direct en persoonlijk om (bijkomende) inlichtingen werd gevraagd.

Door uiteen te zetten dat zij niet akkoord gaat met verweerders appreciatie van de door haar als buitengewone omstandigheden aangebrachte gegevens – een appreciatie die niet kennelijk onredelijk is en die aansluit bij de vaste rechtspraak van de Raad van State (cf. RvS 9 december 2009, nr. 198.769) – toont verzoekster ook geen schending van de zorgvuldigheidsplicht aan.

Verzoeksters beschouwingen laten de Raad niet toe een schending van de zorgvuldigheidsplicht vast te stellen.

2.1.2.3. Op basis van verzoeksters uiteenzetting kan ook geen schending van enig ander, niet nader omschreven, beginsel van behoorlijk bestuur worden vastgesteld.

Het eerste middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

2.2.1. In een tweede middel, dat is gericht tegen de tweede bestreden beslissing, voert verzoekster de schending aan van de beginselen van behoorlijk bestuur en meer in het bijzonder van de zorgvuldigheidsplicht, van het redelijkheidsbeginsel en van het proportionaliteitsbeginsel.

Zij stelt het volgende:

“Dat verzoekster niet een onontvankelijke beslissing ontvangt, maar bovendien ook een bevel om het grondgebied te verlaten.

Dat het echter niet strookt met de redelijkheid en de proportionaliteit om verzoekster na een verblijf van enige tijd, nu te bevelen om het grondgebied onmiddellijk te verlaten.

Dat de beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken met dit element op geen enkele manier rekening houdt, waardoor de Dienst Vreemdelingenzaken tekort schiet aan zijn zorgvuldigheidsplicht.

Dat de bestreden beslissing dan ook genomen werd met schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur.”

2.2.2.1. De Raad dient aan te geven dat de tweede bestreden beslissing werd genomen met toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling voorziet dat verweerder, behoudens in het geval meer voordelige bepalingen uit een internationaal verdrag hiertoe een hinderpaal vormen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten moet afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden of om zich te vestigen en die in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de Vreemdelingenwet vereiste documenten. In casu wordt niet aangetoond dat de feiten waarop verweerder zich baseerde om de tweede bestreden beslissing te nemen – meer bepaald de vaststelling dat verzoekster niet beschikt over een geldig paspoort dat is voorzien van een geldig visum – incorrect is en wordt ook niet aangetoond dat enige bepaling uit een internationaal verdrag een beletsel zou kunnen vormen om een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten te nemen. Er kan dan ook niet worden besloten dat verweerder, nu deze uitging van een juiste feitenvinding en hij niet beschikte over enige discretionaire bevoegdheid, het redelijkheidsbeginsel of het proportionaliteitsbeginsel heeft geschonden.

2.2.2.2. Aangezien de feiten waarop verweerder zich baseerde om de tweede bestreden beslissing te nemen steun vinden in de stukken van het administratief dossier en nu niet blijkt dat deze beslissing niet deugdelijk werd voorbereid, kan ook geen schending van de zorgvuldigheidsplicht worden vastgesteld.

2.2.2.3. De door verzoekster verstrekte uiteenzetting leidt ook niet tot het besluit dat enig ander, niet nader aangegeven, beginsel van behoorlijk bestuur werd geschonden.

Het tweede middel is ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoekster heeft geen gegronde middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig september tweeduizend drieëntwintig door:

G. DE BOECK,

voorzitter

T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK